

به کودکان کمک کنید با هم بازی کنند

وقتی قرار است کودکان با دیگران، دوستان و خانواده‌اش در یک بازی دسته جمعی شرکت کند بهتر است در مورد این موضوعات و اتفاقات اجتناب ناپذیر با کودک و همسران و پدر و مادرهای دیگر به توافق برسید...

سلامت نیز : وقتی قرار است کودکان با دیگران، دوستان و خانواده‌اش در یک بازی دسته جمعی شرکت کند بهتر است در مورد این موضوعات و اتفاقات اجتناب ناپذیر با کودک و همسران و پدر و مادرهای دیگر به توافق برسید:

- جدایی

- رفتارهای ناپسند

- پرخاشگری

- تصاحب اسباب بازی‌ها

به گزارش سلامت نیوز به نقل از اطلاعات ؛ اگر پدر و مادر در این موضوعات باهم به توافق برسند زمانی که مساله یا شرایط خاصی پیش بیاید می‌توانند به راحتی از یکدیگر حمایت کنند. تصمیم گرفتند وقتی کودک در بین بازی عصبانی می‌شود، با دیگران دعوا می‌کند، گریه زاری راه می‌اندازد و پرخاشگری می‌کند بسیار سخت است. بیشتر پدر و مادرها در این شرایط یکدیگر را مقصر می‌دانند و اصلا به این موضوع فکر نمی‌کنند که به جای پیدا کردن مقصر راهی برای خروج از بحران بیابند. اتحاد و توافق پدر و مادر و بزرگترها مانع ایجاد تنش‌های بیشتر می‌شود. این پیشنهادها برای یافتن بهترین توافقات و روش تصمیم‌گیری و حمایت مفید هستند.

جدایی

اتفاقاتی مثل اینکه پدر یا مادر برای چند لحظه اتاق را ترک کند تا به تلفن پاسخ بدهد، رفتن به حمام یا بیرون رفتن از خانه بسیار پیش می‌آیند. پدر و مادر باید به کودک بگویند چه می‌کنند و چرا او را تنها می‌گذارند.

پدر و مادر باید به کودک از همان دوران نوزادی دلایل جدایی را توضیح بدهند. کودک باید بداند پدر یا مادر چرا او را حتی برای چند لحظه تنها گذاشته و رفته است. او نیاز دارد متوجه اتفاقاتی که می‌افتد، باشد.

به کودک بگویید کجا می‌روید، کی می‌روید و چه زمانی بر می‌گردید. اگر کودک ناراحت و بی‌قرار می‌شود شما باید به او اطمینان بدهید که هرگز او را تنها رها نمی‌کنید. به کودک اطمینان بدهید که کسی که مراقبش است دوستش دارد و شبیه پدر و مادرش است.

این روش به کودک کمک می‌کند تا اطلاعاتی را که برای شناخت محیط اطرافش نیاز دارد را کسب کند. حتی نوزادان هم نیاز دارند تا با آنها حرف بزنید. آنها خیلی زودتر از آنچه که ما متوجه شویم حرف‌هایمان را می‌فهمند. اینکه به کودک بگویید او را تنها می‌گذارید، احساس احترام را در کودک تقویت می‌کند. حرف زدن، به کودک احساس گرمی، نزدیکی و امنیت را برای بیان عمیق‌ترین احساسات بدون ترس از تایید نشدن و یا نادیده گرفتن توسط بزرگسالان می‌دهد. اگر کودک گریه کرد نباید نگران باشید، او احساساتش را با گریه نشان می‌دهد، او یاد می‌گیرد تا احساس علاقه و دوستی را بیان کند و بعد از مدتی کودک یاد می‌گیرد ترس از تنهایی و جدایی را کنار بگذارد.

حالا فرض کنید که می‌خواهید کودک را در جمع دوستانش تنها بگذارید. باید به او بگویید که کجا می‌روید کی برمی‌گردید. باید به او اطمینان بدهید که او در محیطی مطمئن و آرام قرار دارد و حتی اگر شما نباشید می‌تواند نیازها و درخواست‌هایش را از دیگران

یادتان باشد هیچ وقت چیزی را که برای خود کودک است با زور از او نگیرید. او همین شیوه را با دوستانش ادامه می‌دهد. گاهی قاپیدن اسباب بازی‌ها بدون دلیل است و کودک اصلاً نمی‌داند چرا اینکار را می‌کند.

اگر کودک را عادت داده باشید تا خواسته‌هایش را با التماس محقق کند او برای رسیدن به نیازها و درخواست‌هایش از شیوه گریه و زاری استفاده می‌کند. به همین ترتیب او در بازی‌های جمعی نمی‌تواند خواسته‌هایش را بیان کند و آنقدر صبر می‌کند تا اشک‌هایش برای یک عروسک یا ماشین سرازیر شوند. اگر کودک فرصت و اجازه بیان خواسته‌ها و نیازهایش را داشته باشد با دوستانش نیز همینطور رفتار می‌کند. او نه تلاش می‌کند دیگران را مجبور به التماس کردن کند و نه خودش از بیان خواسته‌هایش می‌هراسد.